

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 042531 22 U
Sarajevo, 19.03.2025. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, sudija Mirela Omanović, u upravnom sporu tužitelja, Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Krfska broj 64e, Banja Luka, kojeg zastupa Srđan Blagovčanin, predsjedavajući Odbora direktora, protiv Rješenja broj 065-0-SU-22-001429 od 16.09.2022. godine, tuženog, Općinski sud u Sarajevu, Šenoina broj 1, Sarajevo, u predmetu pristupa informacijama, dana 19.03.2025. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj 065-0-SU-22-001429 od 16.09.2022. godine i prvostepeno rješenje broj 065-0-SU-22-001429 od 22.08.2022. godine se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu uprave na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog broj 065-0-SU-22-001429 od 16.09.2022. godine odlučeno je: Prigovor se odbija kao neosnovan. Prvostepenim rješenjem u odnosu na koje je prigovor odbijen, odlučeno je: 1. Odobrava se pristup informacijama podnosioca zahtjeva Transparency International u BiH iz Sarajeva na sljedeći način: a) Dostavljanjem izvještaja iz Sistema za automatsko upravljanje predmetima u sudovima (CMS) „OS Sarajevo-Presuda po navedenim KD-u završenim u periodu 2020.-2021. godine“ (broj predmeta, ime i prezime trenutnog sudije, status predmeta, datum završetka, ID pravnog osnova, pravni osnov, način završetka, naziv dokumenta, kategorija dokumenta, datum pravosnažnosti dokumenta); b) Dostavljanjem izvještaja iz Sistema za automatsko upravljanje predmetima u sudovima (CMS) „OS Sarajevo-Mjere evidentirane u sudu po pravnom osnovu 2020. i 2021. godine“; c) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 398478 15 K od 21.09.2020. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; d) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj: 65 0 K 614807 19 K od 17.06.2020. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; e) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 681166 18 K od 22.01.2021. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; f) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 681166 21 Kž 3 od 17.06.2021. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; g) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 828219 20 K od 04.03.2020. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; h) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 828242 20 Kps od 06.02.2020. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; i) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 837814 21 K od 23.04.2021. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; j) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 852188 20 K od 25.06.2020. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; k) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 884821 21 Kps od 13.03.2021. godine, uz anonimizaciju ličnih podataka; l) Dostavljanjem kopije iz CMS-a presude broj 65 0 K 402075 15 K od 10.07.2019. godina, uz anonimizaciju ličnih podataka; 2. Odbija se zahtjev za dostavljanje kopija odluka Općinskog suda u Sarajevu donesenih u predmetima broj: 65 0 K 283053 17 K, 65 0 K 320260 13 K, 65 0 K 324782 19 K 2, 65 0 K 398478 20 K 2, 65 0 K 402075 15 K, 65 0 K 459942 17 K 2, 65 0 K 459942 17 K 2, 65 0 K 459942 17 K 2, 65 0 K 499.790 19 K, 65 0 K 540902 20 K 2, 65 0 K 552959 18 K, 65 0 K 55295921 K2, 65 0 K 561138 19 K 2, 65 0 K 561138 19 K 2, 65 0 K

579260 20 K 2, 65 0 K 595791 19K, 65 0 K 600096 19 K 2, 65 0 K 614807 19 K, 65 0 K 614807 20 Kv, 65 0 K 643301 18 K, 65 0K 655496 18 K, 65 0 K 673595 17 K, 65 0 K 681166 18 K, 65 0.K 682107 19 K, 65 0 K 68999419K, 650 K 725016 20 K, 65 0 K 725392 19 K, 65 0 K 726238 20 K, 65 0 K 734731 19 K, 65 0K 743808 20 K 2, 65 0 K 744054 19 K, 65 0 K 753818 20 K, 65 0 K 757054 21 K, 65 0 K 773425 20 K, 65 0 K 774006 19 K. 65 0 K 775387 19 K. 65 0 K 790715 19 Kps. 65 0 K 801539 19 K, 650 K 805801 20 K, 65 0 K 805801 21 Kv, 65 0 K 811377 19 Kps. 65 0 K 812585 20 K, 65 0 K 827879 21 K, 65 0 K 828219 20 K, 65 0 K 828219 20 Kv, 65 0 K 828242 20 Kps. 65 0 K 82824220 Kv, 65 0 K 830303 20 K, 65 0 K 837814 21 K. 65 0 K 852188 20 K, 65 0 K 852188 20 Kv, 650 K 859765 20 Kps, 65 0 K 867874 20 Kps, 65 0 K 878416 20 Kps. 65 0 K 881415 20 Kps, 65 0K 882470 20 Kps, 65 0 K 884821 21 Kps, 65 0 K 884821 21 Kv, 65 0K 885233 21 Kps, 65 0K 885256 21 Kps, 65 0 K 885256 21 Kv, 65 0 K 887586 21 Kps, 65 0 K 887593 21 Kps. 65 0 K 888102 21 Kps, 65 0 K 888948 21 Kps, 65 0 K 889937 21 K, 65 0 K 890123 21 Kps. 65 0 K 894735 21 Kps, 65 0 K 896756 21 Kps, 65 0 K 899103 21 Kps, 65 0 K 900424 21 K, 65 0 K 900651 21 Kps, 65 0 K 901429 21 Kps, 65 0 K 901702 21 Kps, 65 0 K 904213 21 Kps, 65 0 K 904474 21 Kps, 65 0 K 905474 21 Kps, 65 0 K 905964 21 Kps, 65 0 K 915152 21 Kps. 65 0 K 919187 21 Kps i 65 0 K 921438 21 Kps, s obzirom da navedeni predmeti nisu iskazani u CMS statusu kao arhivirani" (u vezi sa traženim možete se obratiti pojedinačnim zahtjevom postupajućem sudiji s pozivom na broj predmeta). 3. Cijena troškova umnožavanja zahtijevane informacije iznosi 0,50 KM za svaku stranicu standardne veličine koja prelazi 10 (deset) prvih besplatnih stranica, odnosno za 278 od ukupno 288 stranice. Podnosilac zahtjeva dužan je platiti 139 KM sudske takse za troškove umnožavanja informacije.

Tužbom od 19.10.2022. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor osporavajući rješenje tuženog od 16.09.2022. godine, navodeći da je u obrazloženju pobijanog Rješenja kojim je prigovor tužitelja odbijen, navedeno da predmeti/faze predmeta navedeni u tački 2. dispozitiva Rješenja broj 065-0-SU-22-001420 od 22.08.2022.g. nisu iskazani u CMS statusu „arhiviran“ a odredbom člana 40. stav 2. Pravilnika o sistemu za automatsko upravljanje predmetima u sudovima (CMS) predviđeno je da se pravosnažno riješen predmet arhivira na osnovu odluke sudije. U osporavanom Rješenju tuženog organa uopšte nisu konstatovani procesni i materijalni nedostaci prvostepenog rješenja na koje je tužilac ukazao u prigovoru. Tužilac je jasno ukazao da je prvostepenim rješenjem odbijen pristup informacijama, ali da isto ne sadrži zakonski osnov za status izuzeća informacije, u rješenju nisu razmotrena materijalna pitanja koja su važna za donošenje rješenja, niti je uzet u obzir faktor javnog interesa. U konkretnom slučaju prvostepeni organ postupajući po zahtjevu za pristup informacijama nije ispoštovao pravila posebnog upravnog postupka koja su propisana odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Ovaj Zakon u članu 14. stav 3. propisuje postupanje javnog organa u slučaju kada odbija zahtjev za pristup informacijama. Ako se odbije pristup informaciji, u potpunosti ili djelimično, nadležni javni organ rješenjem o tome informiše podnosioca zahtjeva. Navedeno rješenje sadrži zakonski osnov za status izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja koja su važna za donošenje rješenja, kao i uzimanje u obzir faktora javnog interesa a postupajući službenik nije naveo zakonski osnov na osnovu kog je uputio podnosioca zahtjeva da se za dostavljanje kopija pravosnažnih presuda donesenih tokom 2020. i 2021. godine obraća postupajućim sudijama. Tužilac je zahtjev uputio Općinskom sudu u Sarajevu smatrajući ga nadležnim organom koji ima kontrolu nad traženom informacijom (član 3. stav 1. tačka 5.). Službenik za informiranje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovog Zakona bio je dužan da u skladu sa članom 14. stav 1. Zakona preduzme sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmotri sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva a službenik za informisanje nije preduzeo niti jednu potrebnu radnju da pribavi tražene informacije, nego je podnosioca zahtjeva uputio da sam traži informacije (sudske presude) od postupajućih sudija iz Općinskog suda u Sarajevu. U Zakonu o slobodi pristupa informacijama FBiH nije propisana obaveza da podnosilac zahtjeva informacije traži od pojedinačnih sudija, niti je propisana

moгуćnost da postupajući organ stranku po čijem zahtjevu postupa upućuje da informacije traži obraćanjem postupajućem sudiji, sa pozivom na broj predmeta. S druge strane, Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH u članu 18. predviđa dužnost javnog organa da preduzme sve redovne mjere pomoći svakom fizičkom ili pravnom licu koje traži da ostvari bilo koje pravo u smislu ovog Zakona. Službenik za informisanje nije razmotrio ni sve činjenice i okolnosti koje su od značaja za rješavanje konkretnog zahtjeva. Tužilac je u zahtjevu jasno naveo da realizuje projekat Unapređenje odgovornosti kroz jačanje mreža organizacija civilnog društva-SANCUS, čiji je cilj povećanje transparentnosti i integriteta pravosuđa u Bosni i Hercegovini, sa fokusom na otvorenost sudskih postupaka prema javnosti i medijima, dostupnost javnosti sudskih i tužilačkih odluka i objavljivanje godišnjih izvještaja o radu pravosuđa. Tužilac je zahtijevao dostavu već donesenih sudskih presuda, dakle tražene su informacije koje postoje, koje su već sačinjene u smislu člana 3. stav 1. tačka 1. i nad kojim Općinski sud u Sarajevu ima kontrolu (član 3. stav 1. tačka 5.). Iz tog razloga potpuno je neosnovano pozivanje tuženog organa na član 6. stav 1. tačka 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, jer se ovaj član Zakona odnosi na izuzetke u slučajevima kada se nastoji zaštititi postupak donošenja odluke u javnom organu, a u konkretnom slučaju postupak donošenja odluke-sudske presude je već okončan, te se nema šta zaštititi. Neosnovano je pozivanje tuženog na odredbe Zakona o sudovima FBiH i Pravilnik o sistemu za automatsko upravljanje predmetima u sudovima CMS, prvenstveno zbog toga što se ovi propisi ne odnose na poseban upravni postupak pristupa informacijama, a potom i zbog toga što je tužilac tražio pristup odlukama koje su već donesene od strane postupajućih sudija, tako da se ne može govoriti o uticaju na nezavisnost i nepristrasnost sudije pri odlučivanju. To što Pravilnik o sistemu za automatsko upravljanje predmetima u sudovima predviđa da se pravosnažno okončan predmet arhivira na osnovu odluke sudije, nije razlog da se tužiocu uskrati pravo na pristup informaciji koje mu garantuje Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH. Pristup informacijama se, u skladu sa članom 4. Zakona, može ograničiti jedino na način i pod uvjetima propisanim ovim Zakonom. U prvostepenom i pobijanom Rješenju nisu razmotrene propisane okolnosti nego je paušalno navedeno da se iz obrazloženja prvostepenog rješenja jasno vidi da je prvostepeni organ izvršio ispitivanje javnog interesa primjenjujući član 9. Zakona, kojom prilikom su razmotrene sve mogućnosti od izuzeća kako bi informacija bila priopćena, pri čemu prvostepeni organ nije našao za shodno da je dostavljenim zahtjevom za pristup informacijama opravdan javni interes za dostavljanjem trećoj strani kompletne kopije dokumentacije.

Predlaže se da sud poništi osporeno rješenje i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama u cijelosti na način da mu se informacije dostave na adresu uz naknadu troškova postupka.

Tuženi je u odgovoru na tužbu broj 065-0-SU-22-001429 od 14.11.2022. godine naveo da ostaje pri navodima iz pobijanog rješenja pa se predlaže da sud donese presudu kojom će tužbu odbiti kao neosnovanu.

Zakonitost osporenog rješenja sud je cijenio u smislu odredbe člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 9/05) i odlučio je kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz obrazloženja prvostepenog rješenja proizilazi da je tužitelj podnio zahtjev broj 431/22 od 30.06.2022. godine kojim se traži dostavljanje kopija pravosnažnih presuda suda za predmete krivičnih djela korupcije (KTK i KTKV) tokom 2020. godine i 2021. godine te broj određenih mjera jemstva i mjera zabrane preduzimanja određenih poslovnih aktivnosti ili službenih dužnosti za predmete krivičnih djela korupcije (KTK i KTKV) tokom 2020. godine i 2021. godine. Nakon razmatranja zahtjeva u smislu odredaba članova 6., 7., 8. i 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama i člana 200. st. 1. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u tački 1. dispozitiva rješenja. Dalje se u rješenju navodi da sudija upravlja

postupkom i samostalan je u svom radu. Zakon o sudovima u Federaciji BiH („Sl. novine Federacije BiH“, broj: 38/5, 22/6, 63/10, 72/10, 7/13 i 52/14), predviđa da niko ne smije uticati na nezavisnost i nepristrasnost sudije pri odlučivanju u predmetima koji su mu dodijeljeni u rad dok je članom 44. stav 3. Pravilnika o sistemu za automatsko upravljanje predmetima u sudovima (CMS) predviđeno da se pravosnažno riješen predmet arhivira na osnovu odluke sudije. S tim u vezi, odlučivanje u predmetu po glavnoj stvari i po svim zahtjevima koji se odnose na predmet su u isključivoj nadležnosti uređujućeg sudije do trenutka arhiviranja predmeta. Dalje se u rješenju citira odredba člana 241. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH kojom je propisano se nakon podizanja optužnice, osumnjičeni, odnosno optuženi i branitelj, imaju pravo uvida u sve spise i dokaze, dok se treća zainteresovana lica ne spominje u navedenom kontekstu. Također, u smislu člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Sl. glasnik BiH“, broj 49/06, 76/11 i 89/11) pod posebnom kategorijom ličnim podataka podrazumijevaju svi lični podaci koji otkrivaju krivične presude. Konačno, odredbom člana 25. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH predviđeno da se „ovim zakonom ne ograničavaju prava i obaveze fizičkih i pravnih osoba koja se odnose na pristup informacijama u skladu sa zakonima o sudskom postupku, uključujući dokazni postupak, zakonima koji se odnose na oslobađanje od dužnosti svjedočenja ili zakonima o administrativnim pristojbama, uključujući pristojbe za pribavljanje izvornih dokumenata, a isključujući pristojbe za podnošenje zahtjeva i donošenje odluke“. Taj sud, u postupku ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, razmatrajući okolnosti da se radi o predmetima koji nisu arhivirani te naročito cijeneći okolnosti da li informacija sadrži bilo kakve dokaze za nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline, nalazi da u konkretnom slučaju ne postoji poseban javni interes i da traženu informaciju treba zaštititi u interesu obezbjeđenja samostalnosti uređujućeg sudije i zaštite postupka donošenja odluke u javnom organu, pa s obzirom na navedeno, primjenom odredbe člana 6. stav 1. tačka 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH u vezi sa članom 25. stav 2. istog zakona, odlučeno je kao u dispozitivu rješenja.

U obrazloženju osporenog rješenja tuženi je ponovio utvrđenja prvostepenog organa te je konstatovao da je saglasan sa navodima iz prigovora da je Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH „lex specialis“, ali je ukazano na jasnu i nedvosmislenu odredbu člana 25. stav 2. navedenog zakona kojom je propisano da „ovim zakonom ne ograničavaju se prava i obaveze fizičkih i pravnih osoba koja se odnose na pristup informacijama u skladu sa zakonima o sudskom postupku, uključujući dokazni postupak, zakonima koji se odnose na oslobađanje od dužnosti svjedočenja ili zakonima o administrativnim pristojbama, uključujući pristojbe za pribavljanje izvornih dokumenata, a isključujući pristojbe za podnošenje zahtjeva i donošenje odluke. Navedeno odredba je u korelaciji sa odredbom člana 6. stav 1. tačka 3. istog Zakona. Taj sud, u postupku ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, razmatrajući okolnosti da se radi o predmetima koji nisu arhivirani u kontekstu člana 3. stava 2. Zakon o sudovima u Federaciji BiH, a u vezi sa članom 6. stav 1. tačka 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH te naročito cijeneći okolnosti da li informacija sadrži bilo kakve dokaze za poštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline, nalazi da u konkretnom slučaju ne postoji poseban javni interes i da traženu informaciju treba zaštititi u interesu obezbjeđenja samostalnosti uređujućeg sudije i zaštite postupka donošenja odluke u javnom organu. Iz navedenih razloga, primjenom odredbe člana 6. stav 1. tačka 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH u vezi sa članom 25. stav 2. istog zakona i članom 3. stava 2. Zakon o sudovima u Federaciji BiH, odlučeno je kao u dispozitivu rješenja.

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, razloge date u obrazloženju osporenog i prvostepenog rješenja, navode tužbe i odgovora na tužbu, odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine i Zakona o zaštiti ličnih podataka, ovaj sud cijeni da osporeno i prvostepeno rješenje nisu doneseni na pravilan i zakonit način odnosno da organ uprave nije utvrdio pravo stanje stvari u smislu odredaba član 7., 8. i 133. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 2/98 i 48/99).

Odredbom člana 3. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“ broj: 32/01, 48/11), predviđeno je da informacija predstavlja svaki materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, uključujući svaku kopiju ili njen dio, bez obzira na oblik, karakteristike, vrijeme kada je sačinjena i kako je klasificirana. Odredbom člana 4. istog Zakona dato je pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa svakom fizičkom i pravnom licu, a uspostavljena obaveza javnog organa da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim tim Zakonom. Odredbom člana 2. navedenog Zakona propisano je da se odredbe tog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu.

Članom 14. spomenutog zakona propisano je: (1) Nakon prijema zahtjeva za pristup informaciji nadležni javni organ poduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva. (2) Kada nadležni javni organ odobri pristup informaciji u cijelosti ili djelomično, rješenje o tome dostavlja podnosiocu zahtjeva. Navedeno rješenje sadrži: 1) obavještenje o mogućnosti osobnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa i 2) obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije neuobičajeno složeno ili dugotrajno, umnožavanje se omogućava podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležni javni organ i/ili 3) priloženu kopiju tražene informacije, kada se ista osigurava besplatno u smislu člana 16. ovog zakona. (3) Ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem koje sadrži: 1) zakonski osnov izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa, i 2) pouku o pravu na prigovor, naznaku adresu organa kojem se prigovor podnosi, rok i troškove za podnošenje prigovora. (4) Nezadovoljna stranka može protiv rješenja iz stava (3) ovog člana podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja. (5) Rješenje doneseno po prigovoru iz stava (4) ovog člana je konačno u upravnom postupku i protiv njega nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor kod nadležnog suda. (6) Rješenja iz st. 2. i 3. ovoga člana dostavljaju se što je prije moguće, a najkasnije 15 dana od dana prijema zahtjeva. Za zahtjeve koji se obrađuju u smislu člana 7. i/ili člana 9. stav 3. ovog zakona rok od 15 dana produžava se u skladu rokovima utvrđenim tim odredbama. Nadležni javni organ, po hitnom postupku, pismeno obavještava podnosioca zahtjeva o produžetku roka, kao i o razlozima tog produženja.

Definicija informacije data u citiranoj odredbi člana 3. Zakona podrazumijeva svaku činjenicu, mišljenje, podatak ili drugi sadržaj kojim raspolaže javni organ, bez obzira na njihov oblik, dakle i bez obzira da li je ili nije taj sadržaj pohranjen na nekom materijalnom sredstvu – ispravi, disku, audio ili video zapisu. Na ovakvo tumačenje citirane odredbe upućuje kako cilj samog Zakona o slobodi pristupa informacijama izražen u članu 1. tačka 2. Zakona – omogućiti pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri; tako i odredba člana 2. navedenog Zakona, iz koje proizlazi da se bilo koja odredba zakona ima tumačiti tako da se saopćavanje informacija olakša i potakne.

Tužitelj je, kao i svako drugo fizičko ili pravno lice, u skladu s odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovlašten informaciju zahtijevati u postupku pristupa informacijama. Iz obrazloženja osporenog i prvostepenog rješenja proizilazi da je tužitelju onemogućen pristup određenim informacijama sa obrazloženjem da krivični predmeti koji su pobrojani u tački dva prvostepenog rješenja nisu iskazani u CMS kao arhivirani te je podnosilac zahtjeva upućen da se u vezi sa tim predmetima obrati sa pojedinačnim zahtjevom postupajućem sudiji s pozivom na broj predmeta.

Ovakav stav tuženog nije pravilan. Naime, pravilnim tumačenjem odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini dolazi se do zaključka da organ koji pod kontrolom ima određene informacije, nakon što primi zahtjev za slobodan pristup informacijama, ima sljedeće mogućnosti: da u potpunosti odbije slobodan pristup informacijama koje odbijanje mora biti u skladu sa odredbama spomenutog zakona, da djelimično odobri pristup informacijama odnosno da zahtjev za pristup informacijama odobri. Iz izreke prvostepenog rješenja nije moguće utvrditi da li je pristup informacijama tužitelju u cijelosti odobren ali su mu dostavljene samo kopije presuda iz predmeta pobrojanih pod tačkom 1. Rješenja dok je za dostavljanje presuda iz predmeta navedenih pod tačkom 2. Rješenja upućen da se obrati postupajućim sudijama ili je zahtjev tužitelja u tom dijelu (tačka 2. Rješenja) odbijen.

Iz relevantnih odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH proizilazi da javni organ nema mogućnosti da pristup informacijama uslovljava na bilo koji način i dužan je informacije koje su pod njegovom kontrolom, u skladu sa odredbama Zakona, i dostaviti. Nije od uticaja na rješavanje u ovoj pravnoj stvari u kojoj fazi se nalazi sudski predmet u kojem je donesena presuda, odnosno nije od uticaja da li je taj predmet u statusu „arhiviran“. Zakon o slobodnom pristupu informacijama navedenu kategorizaciju ne poznaje te stoga činjenica da neki predmet nije arhiviran ne može biti razlog da se zahtjev za pristup informacijama odbije.

Nadalje, ukoliko je tuženi dio tražene informacije utvrdio kao izuzetak (od priopćavanja tražene informacije jer je utvrdio da informacija uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe), u smislu odredbe člana 8. i 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, on je bio dužan riješiti o zahtjevu tužitelja na način da se izdvoji takav dio, prekriju „lični podaci“, odnosno bilo koja informacija koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica zaštićenih informacija i tako omogućiti uvid u preostali dio dokumenta i time se ne bi narušile odredbe ovog Zakona, kao i Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Ovo posebno kada se uzme u obzir da je citiranim članom 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisano ispitivanje javnog interesa tako što javni organ saopštava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa članom 6., 7., i 8. ovog Zakona, ako je to opravdano javnim interesom, pri čemu se uzima u obzir svaka korist i šteta koja može proizaći iz saopštavanja informacije, te da je moguće izdvojiti ili prekriti dio koji se odnosi na privatne podatke fizičkih lica.

Uz to, tužitelj je Udruženje za borbu protiv korupcije, podatke je tražio u okviru realizacije projekta Unapređenje odgovornosti kroz jačanje mreža organizacija civilnog društva-SANCUS, čiji je cilj povećanje transparentnosti i integriteta pravosuđa u Bosni i Hercegovini, sa fokusom na otvorenost sudskih postupaka prema javnosti i medijima, dostupnost javnosti sudskih i tužilačkih odluka i objavljivanje godišnjih izvještaja o radu pravosuđa. Tražio je dostavljanje već donesenih pravosnažnih sudskih presuda, koje su donesene u krivičnom postupku koji je shodno Zakonu o krivičnom postupku FBiH, član 249., javan i koje se shodno članu 301. istog zakona javno objavljuju, čak i kada je javnost bila isključena na glavnom pretresu, pa je nejasno pozivanje prvostepenog organa na status predmeta u CMS sistemu kao razlog za odbijanje dostavljanja kopija odluka navedenih pod tačkom 2. prvostepenog Rješenja.

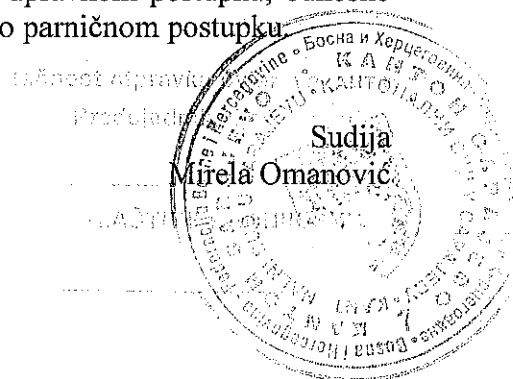
Kod činjenice da su pravosnažne sudske odluke javne iste moraju biti i dostavljene kada je zahtjev za njihovo dostavljanje dostavljen sudu, pa tražena informacija ne može biti predmet

ograničenja u smislu zaštite ličnih podataka, ali je u cilju zaštite prava na privatnost obaveza kontrolora da u svakom konkretnom slučaju utvrdi mjeru i obim ličnih podataka koji nisu neophodni da bi se ostvarila svrha davanja (npr. jedinstveni matični broj, adresa nosioca podataka, broj lične karte...), te da ove podatke na adekvatan način zaštite.

Zbog svega navedenog, sud je stava da je tuženi dužan organizovati da se podnosiocu zahtjeva omogući slobodan pristup informacijama na način kako je to zakon propisao a ukoliko utvrdi da dio informacije predstavlja izuzetak, takvu konkretnu informaciju izdvojiti od saopštavanja, kako je to prethodno obrazloženo.

Obzirom na izloženo, ovaj sud nalazi da su prvostepeno i osporeno rješenje doneseni uz povredu pravila upravnog postupka, kao i materijalnog prava, iz kojeg razloga je primjenom odredbe člana 36. stav 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, donio odluku kao u izreci, kako bi prvostepeni organ u ponovnom postupku donio pravilno i na zakonu osnovano rješenje, vodeći računa o primjedbama i pravnim shvatanjima suda iznesenim u ovoj presudi.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar, nego je tužba tužitelja uvažena, poništeno osporeno rješenje tuženog i predmet vraćen na ponovno rješavanje. Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.